

společnosti s ručením obmezeným před jejím zápisem do obchodního rejstříku nejsou zásadně vyloučeny a že nejsou neplatny. Účinek jest jen ten, že osoby, jednající jménem neexistující společnosti ručí ze smlouvy — která zůstává o sobě platnou — osobně a solidárně a jsou tedy podle čl. 55 obch. zák. a §§ 1036 a 1039 obč. zák. samy podmínem práv a závazků ze smlouvy. Tak tomu bylo i v tomto případě, ve kterém vadium bylo řádně složeno, ve kterém ověřená plná moc osob za společnost jednajících byla soudu předložena a ve kterém podání vyhovující dražebním podmínkám bylo učiněno. Bylo tomu tak až do té doby, kdy společnost byla do obchodního rejstříku zapsána, kdy se tedy stala právním podmínem a kdy svými zástupčími orgány, t. j. jednatelem (a to v tomto případě týmiž jednatelem, kteří plnou moc ke dražbě podepsali), dodatečně plnou moc i vydražení jménem společnosti schválila. Smlouva, o které § 184 čís. 7 ex. ř. mluví, stala se takto dodatečně smlouvou obchodní společnosti s obmezeným ručením a tato společnost stala se vydražitelkou.

Čís. 6547.

Smlouva o dodání zboží (dřeva), určeného pro vývoz, není nicotnou pro řetězový obchod, pak-li vývozní obchod nemůže mít vliv na zvýšení cen zboží toho v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1926, Rv I 179/26.)

Žalobu o dodání dříví o b a n i ž š í s o u d y zamítly, majíce za to, že smlouva byla nicotnou, ježto se žalobce vsunul jako zbytečný článek mezi výrobce a spotřebitele.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Námitku nicotnosti smlouvy z důvodu řetězového obchodu založila žalovaná na to, že žalobce v době, kdy byl obchod uzavřen, t. j. dne 24. září 1924, nebyl vůbec ještě obchodníkem, nýbrž zřízencem jiného podniku, ježto ohlásil obchodní živnost teprve dne 6. dubna 1925, a že se tedy, nejza nákupem sporného dříví oprávněn a koupiv je k dalšímu zcizení, vsunul jako zbytečný článek mezi výrobce a spotřebitele a předsevzal tedy jednání cenu dříví zdražující. K tomu dlužno doložiti, že žalobce tvrdil, že dříví bylo určeno pro cizozemského odběratele a že toto při líčení přednesené tvrzení žalovaná strana nechala platiti nepopřevši je ani přímo ani nějakým mu odporujícím přednesem. Následkem toho musí okolnost ta platiti za mlčky doznanou a nespornou (§ 267 c. ř. s.), za jakou patrně také již nižší soudy ji pokládaly, vycházejíce z předpokladu, že odběratel žalobcův byl v cizozemsku. Pakli však šlo o zboží, jež mělo býti vyvezeno do cizozemska, předpisy o řetězovém obchodu, jež chtějí chrániti pouze tuzemsko před drahotou, neplatí, leda že by poměry byly takové, že by i na vývoz uzavřený obchod měl vliv na zvýšení ceny u zboží toho v tuzemsku, ačkoliv jest nesnadno si představit,

jak tento účinek nastati by mohl, neboť ať již jest vývoz tovaru volný nebo dovolen jen na úřední povolení, vždy jest na snadě jen, že řetězem utrpí toliko cizozemský spotřebitel. Ale ustálená judikatura nejvyššího soudu možnost takového účinku uznává jak v praxi trestní tak i civilní. Vůbec i v trestní praxi je zaujato v podstatě stanovisko, že dlužno uvažovati, zdali právě v obchodování tím kterým konkrétním druhem zboží účinky válečných poměrů ještě trvají, či zda nastaly již poměry pravidelné, v nichž se ceny upravují pouze nabídkou a poptávkou. Když se těchto zásad použije na souzený případ, nelze souhlasiti s nižšími stolicemi, které míní, že vsunutí se žalobce mezi výrobce a cizozemského spotřebitele bylo způsobilé, by cenu dříví zvýšilo v tuzemsku, jak prvý soudce výslovně praví a odvolací soud patrně předpokládá, neboť neuvedly pro to pražádných důvodů, a ovšem jich neuvedla také námitku tuto činící žalovaná firma. Nehledíc však k tomuto nedostatku v založení námitky, jest naopak obecně známo, že právě dříví tvoří již od let — zajisté platí to již také o konci roku 1924 — jednu z nejhlavnějších tuzemských vývozních surovin, a že právě na vývozu jeho spočívá z valné míry tuzemská aktivní bilance zahraničního obchodu. Republika, jak vůbec známo, oplývá dřívím tak jako uhlím, jež rovněž je předurčeným předmětem jejího vývozu, a nemůže tedy vývoz dříví míti vlivu na domácí jeho ceny, za které se ho dostává tuzemskému spotřebiteli. Námitka nicotnosti smlouvy není tedy opodstatněna.

Čís. 6548.

Kupitel není povinen, by předsevzal krycí koupi právě u toho prodávatele, jenž, porušiv smlouvu, zboží nedodal, třebaž jeho nabídka byla nižší, než běžná cena zboží.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1926, Rv I 574/26.)

Kupitel domáhal se na prodávateli náhrady škody, ježto prodávatel, ač mu byla poskytnuta dodatečná lhůta, odepřel plnění, pročež se kupitel kryl jinde za ceny vyšší, než za které mu měl prodávatel dodati. Žalovaný prodávatel namítl najmě, že krycí koupě byla provedena příliš draho a sice draže, než za ceny, za které byl sám ochoten dodati žalobci zboží na novou uzávěrku. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, opřenému jen o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nelze přiznati oprávnění. Jde vlastně jen o otázku, zda byla žalobkyně povinna, by, rozhodnuvši se, že provede krycí koupi, odebrala totéž zboží, které jí měla žalovaná dodati, avšak porušivši smlouvu, nedodala, opět jen od žalované a to jedině proto, poněvadž její nabídka byla nižší, než běžné tehdy ceny onoho zboží. Otázku tuto zodpověděly soudy nižších stolic právem záporně. Mezitímním rozsudkem ze dne 1. října 1925 bylo právoplatně uznáno, že